

BRIOT

TEISINGUMO TEISMO (septintoji kolegija) NUTARTIS

2010 m. rugsėjo 15 d.*

Byloje C-386/09

dėl *cour du travail de Bruxelles* (Belgija) 2009 m. rugsėjo 21 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2009 m. rugsėjo 30 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Jhonny Briot

prieš

Randstad Interim,

Sodexo SA,

*Proceso kalba: prancūzų.

Europos Sąjungos Tarybą,

TEISINGUMO TEISMAS (septintoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė R. Silva de Lapuerta, teisėjai J. Malenovský (pranešėjas) ir T. von Danwitz,

generalinė advokatė V. Trstenjak,
kancleris R. Grass,

prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusį teismą informavęs, kad ketina priimti motyvuotą nutartį pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 104 straipsnio 3 dalies antrą pastraipą,

pasiūlęs Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 23 straipsnyje numatytiems suinteresuotiesiems asmenims pateikti savo pastabas šiuo klausimu,

susipažinęs su generalinės advokatės nuomone,

priima šią

Nutartį

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2001 m. kovo 12 d. Tarybos direktyvos 2001/23/EB dėl valstybių narių įstatymų, skirtų darbuotojų teisių apsaugai įmonių, verslo arba įmonių ar verslo dalių perdavimo atveju, suderinimo (OL L 82, p. 16; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 4 t., p. 98) 2-4 straipsnių išaiškinimo.

- 2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant ginčą tarp J. Briot ir laikinojo įdarbinimo agentūros *Randstad Interim* (toliau – *Randstad*), bendrovės *Sodexho* (toliau – *Sodexho*) ir Europos Sąjungos Tarybos dėl J. Briot pateiktų įvairių prašymų dėl, pirma, jo darbo Briuselyje esančiame Tarybos restorane pagal su *Randstad* sudarytą laikinojo darbo sutartį sąlygų ir, antra, fakto, kad jis nebuvo iš naujo įdarbintas *Sodexho* po to, kai šis restoranas buvo perduotas jai eksploatuoti.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Direktyva 2001/23 yra 1977 m. vasario 14 d. Tarybos direktyvos 77/187/EEB dėl valstybių narių įstatymų, skirtų darbuotojų teisių apsaugai įmonių, verslo arba įmonių ar verslo dalių perdavimo atveju, suderinimo (OL L 61, p. 26), iš dalies pakeistos 1998 m. birželio 29 d. Tarybos direktyva 98/50/EB (OL L 201, p. 88), kodifikuota redakcija.

4 Pagal Direktyvos 2001/23 1 straipsnio 1 dalies a ir b punktus:

„a) Ši direktyva taikoma teisinio perdavimo arba susijungimo atveju perduodant įmonę, verslą arba įmonės ar verslo dalį kitam darbdaviui;

b) atsižvelgiant į a punktą ir kitas šio straipsnio nuostatas, šioje direktyvoje nustatytas perdavimas yra perdavimas išlaikant ūkio subjekto tapatybę, t. y. išlaikant organizuotą išteklių grupę, kurios tikslas yra ūkinė veikla, nepriklausomai nuo to, ar ta veikla yra pagrindinė ar pagalbinė.“

5 Direktyvos 2001/23 2 straipsnyje nustatyta:

„1. Šioje direktyvoje:

- a) „perdavėjas“ yra fizinis arba juridinis asmuo, kuris dėl 1 straipsnio 1 dalyje nurodyto perdavimo praranda darbdavio teises įmonėje, versle arba įmonės ar verslo dalyje;

- b) „perėmėjas“ yra fizinis arba juridinis asmuo, kuris dėl 1 straipsnio 1 dalyje nurodyto perdavimo įgyja darbdavio teises įmonėje, versle arba įmonės ar verslo dalyje;

<...>

2. Ši direktyva nepažeidžia nacionalinės teisės aktuose pateikto darbo sutarčių arba darbo santykių apibrėžimo.

Tačiau valstybės narės iš šios direktyvos taikymo srities neišskiria darbo sutarčių arba darbo santykių tik dėl:

<...>

c) to, kad minėti santykiai yra Direktyvos 91/383/EEB 1 straipsnio 2 dalyje nurodyti laikini darbo santykiai, o perduota įmonė, verslas arba perduota įmonės ar verslo dalis yra laikino įdarbinimo įmonė, kuri yra darbdavys arba jos dalis.“

6 Pagal Direktyvos 2001/23 3 straipsnio 1 dalies pirmą pastraipą:

„Perdavėjo teisės ir pareigos, kylančios iš darbo sutarties arba darbo santykių, galiojančių perdavimo dieną, yra perduodami perėmėjui.“

7 Šios direktyvos 4 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos formuluotė tokia:

„Įmonės, verslo arba įmonės ar verslo dalies perdavimas pats savaime nėra pagrindas, kuriuo remdamasis perdavėjas arba perėmėjas gali atleisti iš darbo. Ši nuostata netrukdo atleisti iš darbo dėl ekonominių, techninių arba organizacinių priežasčių, susijusių su darbo jėgos pasikeitimais.“

Nacionalinės teisės aktai

8 Belgijos teisėje Direktyvos 77/187 nuostatos buvo įgyvendintos 1985 m. birželio 7 d. kolektyvine darbo sutartimi Nr. 32 bis, sudaryta *Conseil national du travail* (Nacionalinė darbo taryba), dėl darbuotojų teisių apsaugos darbdavio pasikeitimo atveju teisiškai perduodant įmonę, reglamentuojančia teises darbuotojų, iš naujo įdarbintų turto perleidimo atveju po bankroto ar susitarus su kreditoriais perleidžiant turtą,

kuri pripažinta privaloma 1985 m. liepos 25 d. Karaliaus dekretu (1985 m. rugpjūčio 9 d. *Moniteur belge*, p. 11527), iš dalies pakeista 1989 m. gruodžio 19 d. kolektyvine darbo sutartimi Nr. 32 quater, kuri pripažinta privaloma 1990 m. kovo 6 d. Karaliaus dekretu (1990 m. kovo 21 d. *Moniteur belge*, p. 5114).

- 9 Kiek tai susiję su taikymo asmenims sritimi, šioje kolektyvinėje darbo sutartyje pakartojamos direktyvoje vartojamų „perdavėjo“ ir „perėmėjo“ sąvokų apibrėžtys ir toliau nurodoma, kad:

„— šioje kolektyvinėje darbo sutartyje „darbuotojai“ tai asmenys, kurie atlieka darbą pagal darbo ar mokomosios praktikos sutartį,

— darbuotojams prilyginami asmenys, kurie kitais nei darbo sutarties pagrindais atlieka darbą, prižiūrimi kito asmens.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 10 1998 m. rugsėjo 1 d. Tarybos generalinis sekretoriatas ir *Randstad* sudarė pagrindų sutartį. Pagal šią pagrindų sutartį Tarybos prašymu turėjo būti skiriami dirbti laikinieji darbuotojai, turintys virėjo / vyriausiojo virėjo, sandėlininko, padavėjo / vyresniojo padavėjo ir indų plovėjo kvalifikacijas.

- 11 Nuo 1998 m. rugsėjo 3 d. pagal įvairias terminuotas darbo sutartis, sudarytas su laikinojo įdarbinimo bendrove *Daoust*, o vėliau, nuo 2001 m. sausio 15 d., – su *Randstad*, J. Briot paskirtas laikinai dirbti Taryboje.
- 12 Iš pradžių J. Briot dirbo indų plovėju, vėliau, nuo 2001 m. sausio 15 d., ėjo virėjo pareigas.
- 13 Nuo 2003 m. sausio 1 d. Taryba pakeitė savo restorano eksploatavimo būdą ir patikėjo jo valdymą vienam subrangovui *Sodexho*.
- 14 Sudarius šią sutartį, *Sodexho* parašė bendrovei *Compass Group Belgilux* ir bendrovei *Iris Cleaning* siekdama sužinoti apie šių bendrovių personalo narius, kurie turėjo būti perimti pagal kolektyvines sutartis dėl darbuotojų teisių apsaugos įmonės perdavimo atveju.
- 15 J. Briot laikinojo darbo sutartis baigėsi 2002 m. gruodžio 20 d. ir nuo šios datos *Randstad* jam nebepasiūlė jokios kitos laikinojo darbo sutarties.
- 16 2003 m. birželio 3 d. laišku J. Briot atstovaujanti profesinė organizacija pareikalavo Tarybos ir *Randstad* sumokėti jam išeitinę išmoką, kompensaciją už neteisėtą atleidimą iš darbo, papildomą ikipensinę išmoką bei skirtumą tarp jo gauto ir Tarybos tarnautojų atlyginimų.

- 17 2003 m. liepos 29 d. laišku Tarybos generalinis sekretoriatas užginčijo, kad J. Briot paskyrimas laikinai dirbti yra neteisėtas ir kad jo gautas darbo užmokestis buvo nepakankamas, ir priminė, jog pagal 1985 m. spalio 3 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Tordeur* (232/84, Rink. p. 3223) 1987 m. liepos 24 d. Įstatymo dėl laikino darbo ir darbuotojų darbo kitų įmonių naudai (1987 m. rugpjūčio 20 d. *Moniteur belge*, p. 12405) 31 straipsnyje numatyta civilinė sankcija negali būti taikoma Bendrijos institucijoms.
- 18 Nepavykus taikiai susitarti, J. Briot nusprendė pareikšti ieškinį *Tribunal du travail de Bruxelles* (Briuselio darbo teismas).
- 19 *Tribunal du travail de Bruxelles*, be kita ko, nusprendė, kad J. Briot paskirtas laikinai dirbti Taryboje pažeidžiant minėtą 1987 m. liepos 24 d. įstatymą, tačiau Tarybai dėl to negalėjo būti taikoma jokia sankcija. Jis taip pat nusprendė: kadangi J. Briot ir Tarybos nesaistė jokia darbo sutartis, pirma, negalima iš Tarybos priteisti išmokų dėl J. Briot darbo sutarties nutraukimo ir, antra, iš šios darbo sutarties kylančios teisės ir pareigos negalėjo būti perleistos *Sodexho*, šiai perėmus Tarybos restorano eksploataciją.
- 20 2007 m. gruodžio 5 d. J. Briot pateikė apeliacinį skundą dėl šio sprendimo *Cour du travail de Bruxelles* (Briuselio apeliacinis darbo teismas).
- 21 2009 m. sausio 19 d. sprendimu šis teismas nusprendė atnaujinti žodinę proceso dalį dėl įmonės perdavimo fakto buvimo ir galimų jo pasekmių. Atsižvelgdamas į tai, J. Briot teigia, kad perdavimas eksploatuoti Tarybos restoraną *Sodexho* 2003 m. sausio

1 d. yra įmonės perdavimas, todėl *Sodexho* turėjo pareigą jį perimti dirbti. Jis prašė pakeisti pirmosios instancijos sprendimą tiek, kiek juo pripažinta, jog tarp J. Briot ir Tarybos nesant darbo sutarties jo teisės ir pareigos negalėjo būti perleistos *Sodexho*.

22 Šiomis aplinkybėmis *Cour du travail de Bruxelles* nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokius prejudicinius klausimus:

„1. a) Ar tuo atveju, kai perduodant įmonę Direktyvos 2001/23 1 straipsnio 1 dalies prasme paaiškėja, kad perduodamas vienetas, t. y. Bendrijos institucijos restoranas, pagal pagrindų sutartį su įvairiomis laikinojo įdarbinimo bendrovėmis naudojosi daugelio laikinųjų darbuotojų paslaugomis, laikinojo įdarbinimo bendrovė arba, jei tokios nėra, institucija, kuriai prižiūrint ir vadovaujant laikinieji darbuotojai atliko darbą, turi būti laikoma darbdave perdavėja šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalies a punkto prasme?

b) Ar tuo atveju, jeigu nei laikinojo įdarbinimo bendrovė, nei įmonė laikinojo darbo naudotoja negali būti pripažinta darbdave perdavėja, reikia manyti, jog laikinieji darbuotojai negali naudotis Direktyvos 2001/23 teikiamomis garantijomis?

2. Ar Direktyvos 2001/23 4 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad nepažeidus laikinųjų darbuotojų terminuotų darbo sutarčių dėl to, kad buvo perduota veikla, kuriai vykdyti jie buvo įdarbinti, pažeidžiamas šioje nuostatoje numatytas draudimas ir todėl perdavimo dieną šie laikinieji darbuotojai turi būti toliau laikomi paskirtais dirbti laikinojo darbo naudotojui?

3. a) Ar Direktyvos 2001/23 3 straipsnio 1 dalis, prireikus skaitoma kartu su jos 2 straipsnio 2 dalies c punktu, turi būti aiškinama taip, kad pagal ją reikalaujama, jog perėmėjas išlaikytų darbo santykius su laikiniais darbuotojais, kurie buvo įdarbinti perduotai veiklai vykdyti arba kurie perdavimo dieną turi būti toliau laikomi paskirtais dirbti laikinojo darbo naudotojui?
- b) Jeigu į šį klausimą būtų atsakyta teigiamai, ar [šios direktyvos] 3 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad pagal ją reikalaujama sudaryti neterminuotą darbo sutartį tuo atveju, jeigu perėmėjas nėra laikinojo įdarbinimo bendrovė ir negali sudaryti laikinojo darbo sutarties?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl antrojo klausimo

- ²³ Savo antruoju klausimu, kurį reikėtų nagrinėti pirmiausia, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar nepratęsus laikinųjų darbuotojų terminuotų darbo sutarčių dėl to, kad buvo perduota veikla, kuriai vykdyti jie buvo įdarbinti, pažeidžiamas Direktyvos 2001/23 4 straipsnio 1 dalyje numatytas draudimas ir todėl tokio perdavimo dieną šie laikinieji darbuotojai turi būti toliau laikomi paskirtais dirbti įmonei laikinojo darbo naudotojai.

- 24 Kadangi atsakymas į šį klausimą nekelia pagrįstų abejonų, Teisingumo Teismas, vadovaudamasis savo Procedūros reglamento 104 straipsnio 3 dalies antra pastraipa, pranešė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, kad klausimą spręs motyvuota nutartimi, ir pasiūlė Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 23 straipsnyje nurodytiems suinteresuotiesiems asmenims pateikti galimas pastabas šiuo klausimu.
- 25 J. Briot ir Belgijos bei Vokietijos vyriausybės atsiliepė į Teisingumo Teismo kvietimą pateikti pastabas. J. Briot paprašė, kad, atsižvelgiant į pateiktų klausimų svarbą laikiniams darbuotojams, kurie teisėtai paskirti dirbti į įmonę laikinojo darbo naudotoją, būtų sušauktas posėdis. Šiuo atžvilgiu jis teigė, kad laikinųjų darbuotojų, kurie teisėtai paskirti dirbti pas laikinojo darbo naudotoją, padėtį reikia atskirti nuo situacijos, kai tokiam laikinojo darbo naudotojui per ilgesnį nei trejų metų laikotarpį neteisėtai buvo paskirti dirbti daugiau kaip šimtas darbuotojų. Šiuo atveju iš laikinųjų darbuotojų sudarytą subjektą būtų galima nustatyti tiek bendrovės, tiek įmonės laikinojo darbo naudotojos viduje. Tačiau kadangi šiose pastabose aptariamas aspektas nesusijęs su pagrindiniais šio prašymo priimti prejudicinį sprendimą klausimais, jų nepakanka, kad Teisingumo Teismas atsisakytų numatytos procedūros. Savo ruožtu Belgijos bei Vokietijos vyriausybės nepareikšė prieštaravimų dėl to, kad šią bylą Teisingumo Teismas išspręstų motyvuota nutartimi.
- 26 Visų pirma reikia priminti, kad, kaip ne kartą nusprendė Teisingumo Teismas, Direktyva 2001/23 siekiama užtikrinti darbuotojų teisių apsaugą įmonės vadovo pasikeitimo atveju, leidžiant jiems dirbti naujam darbdaviui tokiomis pačiomis sąlygomis, dėl kurių buvo susitarta su perdavėju (žr., be kita ko, 2008 m. lapkričio 27 d. Sprendimo *Juuri*, C-396/07, Rink. p. I-8883, 28 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką). Šios direktyvos tikslas – kiek įmanoma garantuoti darbo sutarčių arba darbo santykių tęstinumą be pakeitimų perėmėjo atžvilgiu, siekiant išvengti, kad vien dėl perdavimo atitinkami darbuotojai neatsidurtų nepalankesnėje situacijoje (pagal analogiją žr., kiek tai susiję su Direktyva 77/187, 1987 m. gruodžio 17 d. Sprendimo *Ny Mølle Kro*, 287/86, Rink. p. 5465, 25 punktą ir 2005 m. gegužės 26 d. Sprendimo *Celtec*, C-478/03, Rink. p. I-4389, 26 punktą).

- 27 Dėl šios priežasties, kaip matyti iš pačios Direktyvos 2001/23 3 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos formuluotės, apsauga, kurią siekiama užtikrinti šia direktyva, susijusi tik su darbuotojais, kurių darbo sutartis arba darbo santykiai egzistuoja perdavimo dieną.
- 28 Šiuo klausimu, kiek tai susiję su Direktyva 77/187, Teisingumo Teismas konstatavo, kad jeigu konkrečiai nenurodyta kitaip, kadangi šioje direktyvoje numatyta galimybė gali remtis tik tie darbuotojai, kurių darbo sutartis arba darbo santykiai egzistuoja perdavimo dieną, tai, ar tokiu metu egzistavo darbo sutartis arba darbo santykiai, turi būti vertinama remiantis nacionaline teise, tačiau su sąlyga, kad laikomasi šios direktyvos privalomų taisyklių dėl darbuotojų apsaugos nuo atleidimo iš darbo dėl perdavimo (žr. 1988 m. birželio 15 d. Sprendimo *Bork International ir kt.*, 101/87, Rink. p. 3057, 17 punktą).
- 29 Šiuo klausimu pažymėtina, kad pagal Direktyvos 2001/23 4 straipsnio 1 dalį įmonės, verslo arba įmonės ar verslo dalies perdavimas pats savaime nėra pagrindas, kuriuo remdamasis perdavėjas arba perėmėjas gali atleisti iš darbo.
- 30 Todėl įmonės darbuotojai, kurių darbo sutartys ar darbo santykiai nutraukti iki perdavimo dienos pažeidžiant Direktyvos 2001/23 4 straipsnio 1 dalį, turi būti toliau laikomi dirbančiais įmonėje perdavimo dieną, o viena iš pasekmių yra tai, kad darbdavio pareigos jų atžvilgiu automatiškai pereina iš perdavėjo perėmėjui pagal šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalį (pagal analogiją žr. minėto Sprendimo *Bork International ir kt.* 18 punktą).
- 31 Kaip matyti iš sprendimo pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą, nuo 1998 m. rugsėjo 3 d. ieškovas pagrindinėje byloje pagal įvairias terminuotas darbo sutartis, sudarytas su laikinojo įdarbinimo bendrove *Daoust*, o vėliau, nuo 2001 m. sausio 15 d., – su *Randstad*, paskirtas laikinai dirbti Taryboje. Jo darbo sutartis su *Randstad* baigėsi 2002 m. gruodžio 20 d., taigi iki veiklos, kuriai vykdyti jis buvo įdarbintas, perdavimo,

įvykusio 2003 m. sausio 1 d., ir nuo šios datos jo ankstesnis darbdavys jam nebepasiūlė jokios kitos laikinojo darbo sutarties. Be to, bylos dokumentuose nėra įrodymų, kad perdavimo dieną tarp *Randstad* ir J. Briot egzistavo kitokio pobūdžio darbo santykiai.

- 32 Šiuo atžvilgiu sudarydamas terminuotą darbo sutartį darbuotojas puikiai supranta, kad ši darbo sutartis pasibaigs, *ipso facto* sutartyje numatytą dieną. Nuo šių sutartinių santykių pradžios jis turėtų tikėtis, kad kita šalis pasinaudos teise remtis pasibaigusia sutartimi praėjus jos terminui.
- 33 Iš to išplaukia, kad iš esmės darbuotojas neturi teisės į savo terminuotos darbo sutarties pratęsimą. Tokia teisė negali atsirasti vien dėl fakto, kad tokios sutarties galiojimo pasibaigimo diena yra ankstesnė už numatytą veiklos, kuriai vykdyti darbuotojas buvo įdarbintas, perdavimo dieną.
- 34 Todėl, kad sutartis būtų pratęsta, darbdavys ir darbuotojas privalo sudaryti naują savanorišką susitarimą. O atleidimo iš darbo atveju darbo sutartis arba darbo santykiai nutraukiami vienašališku darbdavio sprendimu. Todėl reikia konstatuoti, kad terminuotos laikinojo darbo sutarties nepratęsimo dėl to, kad darbdavys su darbuotoju nėra sudaręs naujo savanoriško susitarimo, negalima prilyginti atleidimui iš darbo Direktyvos 2001/23 4 straipsnio 1 dalies prasme (pagal analogiją žr. 2001 m. spalio 4 d. Sprendimo *Jiménez Melgar*, C-438/99, Rink. p. I-6915, 45 punktą).
- 35 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad tokiomis aplinkybėmis, kokios nagrinėjamos pagrindinėje byloje, nepratęsus terminuotos darbo sutarties, kuri pasibaigė dėl to, kad suėjo jos terminas, iki veiklos, kuriai vykdyti atitinkamas laikinasis darbuotojas buvo

įdarbintas, perdavimo dienos nepažeidžiamas Direktyvos 2001/23 4 straipsnio 1 dalyje numatytas draudimas.

36 Pagaliau reikia patikslinti, kad toks sprendimas, kadangi Teisingumo Teismas sprendžia tik dėl Direktyvos 2001/23 taikymo, nepažeidžia apsaugos, kuria laikinasis darbuotojas, kaip antai ieškovas pagrindinėje byloje, prireikus galėtų pasinaudoti nuo piktnaudžiavimo paeiliui sudarant terminuotas darbo sutartis pagal kitas Sąjungos teisės nuostatas, visų pirma 1999 m. birželio 28 d. Tarybos direktyvą 1999/70/EB dėl Europos profesinių sąjungų konfederacijos (ETUC), Europos pramonės ir darbdavių konfederacijų sąjungos (UNICE) ir Europos įmonių, kuriose dalyvauja valstybė, centro (CEEP) bendrojo susitarimo dėl darbo pagal terminuotas sutartis (OL L 175, p. 43; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 3 t., p. 368), nei jų išaiškinimo, kurį turi pateikti Teisingumo Teismas.

37 Atsižvelgiant į išdėstytus argumentus, į antrąjį klausimą reikia atsakyti taip, kad tokio-
mis aplinkybėmis, kokios nagrinėjamos pagrindinėje byloje, kai laikinojo darbuotojo terminuota darbo sutartis pasibaigė dėl to, kad suėjo sutartas terminas, iki veiklos, kuriai vykdyti toks laikinasis darbuotojas buvo įdarbintas, perdavimo dienos, nepratęsęs šios sutarties dėl tokio perdavimo nepažeidžiamas Direktyvos 2001/23 4 straipsnio 1 dalyje numatytas draudimas. Todėl tokio perdavimo dieną šis laikinasis darbuotojas negali būti toliau laikomas paskirtu dirbti įmonei laikinojo darbo naudotojai.

Dėl pirmojo ir trečiojo klausimų

38 Kadangi dėl priežasčių, išdėstytų atsakant į antrąjį klausimą, darbuotojas, kurio padėtis tokia pati kaip ieškovo pagrindinėje byloje, negali pasinaudoti Direktyvoje 2001/23 numatytais garantijomis, į pirmąjį ir trečiąjį klausimus atsakyti nereikia.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- ³⁹ Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (septintoji kolegija) nusprendžia:

Tokiomis aplinkybėmis, kokios nagrinėjamos pagrindinėje byloje, kai laikinojo darbuotojo terminuota darbo sutartis pasibaigė dėl to, kad suėjo sutartas terminas, iki veiklos, kuriai vykdyti toks laikinasis darbuotojas buvo įdarbintas, perdavimo dienos nepratęsęs šios sutarties dėl tokio perdavimo nepažeidžiamas 2001 m. kovo 12 d. Tarybos direktyvos 2001/23/EB dėl valstybių narių įstatymų, skirtų darbuotojų teisių apsaugai įmonių, verslo arba įmonių ar verslo dalių perdavimo atveju, suderinimo 4 straipsnio 1 dalyje numatytas draudimas. Todėl tokio perdavimo dieną šis laikinasis darbuotojas negali būti toliau laikomas paskirtu dirbti įmonei laikinojo darbo naudotojai.

Parašai.